

I - Vincent, Matthias, Tomas, Simon en geen Didier

Matthias bekeek zichzelf in de manshoge spiegel van de lift die kraaknet en geluidloos zijn verdiepingen maalde en grijsde goedkeurend terwijl hij zijn zorgvuldig geëpileerde maar toch nog volle wenkbrauwen streelde en gladstreek met zijn duim. De enkele uitwaaierende haartjes op zijn neusbrug die hem sinds zijn puberteit hadden gestoord en waar zijn vrienden vaak grapjes over hadden gemaakt, juist omdat hij er te pas en te onpas zijn beklag over deed, dat plukje onkruid zoals hij die haartjes altijd had genoemd, had hij uiteindelijk met laser permanent laten verwijderen voor zijn werk. Geen moment te vroeg, had hij gedacht, toen hij na die behandeling vertrok uit de chirurgenpraktijk van een bevriend koppel.

Soms liet hij zijn vingers nog eens zweven over de gladde plek, zoals nu, alsof hij bang was dat zijn schraal boeketje zou terugkeren om hem prominent in het gezicht uit te lachen. Maar zijn korte huidcontrole stelde hem al snel gerust, zodat hij opgelucht de rest van zijn gezicht kon inspecteren. Donkere ogen, een stevige, rechte neus, lichtjes ingevallen wangen, een kleine mond met expressieve lippen, de kaken hoekig, uitgesproken scherp tot aan een kin waar bokkers graag een doelwit in zouden zien. Matthias keurde zich in profiel, steeds gladgeschoren, terwijl hij een lok van zijn halflang zwart haar achter zijn oor stak.

Iets meer dan zes jaar geleden had hij zich op een keerpunt bevonden in zijn leven. Het feestje had vier jaar geduurd, vanaf het moment dat hij op zijn achttiende eindelijk kon gaan studeren in de grote stad. Nou ja, studeren: hollen van fuif via cantus naar bal, snuiven om wakker te blijven, slikken om te kunnen slapen; zich ondertussen volproppen met alle vettigheden die er voor handen zijn, bij voorkeur in de nachtelijke uren: frieten met stoofvlees en mayonaise, pizza's gekroond door een overvloed aan topping, romige pasta's onder een berg geraspte kaas of volumineuze hamburgers met meerdere sauzen. Voor elke dag wel een vaste snack.

Wat heb ik toch allemaal binnengekieperd in die tijd, vroeg Matthias zich af als hij eraan terugdacht. En dan nog al die drank en wiet erbij.

Hij moest die maaltijden natuurlijk doorspoelen met het nodige vocht. Tijdens het eten zweerde hij bij gewone cola. Iets anders weigerde hij zonder pardon. Geen cola light, geen fruitsap, spuitwater of gewoon water. Het was trouwens de periode waarin een aanzienlijk deel van de jongeren rondliep in T-shirts met slogans zoals: 'Don't drink water, fish fuck in it'. Het was cola en niets anders dan cola. Zijn maag leek op den duur enkel voedsel te aanvaarden gedrenkt in een poel van dat donkere suikerwater, want als Matthias zijn maaltijd eens wilde opeten zonder het goedje, dan protesteerde zijn maag en stokte zijn spijsvertering. Dus probeerde hij zo veel mogelijk te vermijden om zonder cola te vallen. De alcohol, die kwam voor en na het eten. Gewone bieren, zware bieren, goedkope wijn, klassieke of zelf uitgevonden cocktails, jenevers, sterker spul zoals whisky, rum, wodka of gin: voor elke gelegenheid een vaste drank. Dat spreekt voor zich.

Tussendoor deed hij zich te goed aan ongezonde hoeveelheden wiet, net als iedere rechtgeaarde student. Het vaste klikkje van een half dozijn nietsnutten waar Matthias mee rondhing, onder wie ook Tomas en in mindere mate Vincent en Simon, rookte per etmaal gemakkelijk enkele gram op. Toch was er nooit een tekort aan wiet. Iedere straat in elke studentenbuurt had wel een dealer. De moeilijkste opgave voor Matthias en zijn vrienden was de lamelendigheid van zich af te schudden, uit de zetel te komen en het spul te gaan halen. Dat was niet te onderschatten.

Dit liederlijke leven bleef niet zonder gevolgen. Na meer dan drie jaar op kamers was Matthias vadsig en opgeblazen, zijn lichaam een vervallen organisme. Zijn ooit zo scherp gezicht was ronder geworden. Om zijn heupen had hij zwembandjes gekregen die uitmondde in een ordinaire bierbuik. Zijn conditie was beneden alle peil, omdat hij al die tijd amper of geen sport had gedaan. Hij dronk, at, rookte joints en ging uit. Van veelvuldig marihuanagebruik worden sommige mensen paranoïde, of ze krijgen hallucinaties. Matthias kreeg echter te kampen met een ander schadelijk effect, iets wat hij veel erger vond dan de overige symptomen.

In zijn vierde jaar als student had hij, nadat het klikkje een door zoveel joints verloren gewaande wilskracht toevallig had teruggevonden om nog eens buiten te komen, in een bruine kroeg zijn zoveelste meid versierd. Maar toen ze, bij

haar thuis aangekomen, wilden vrijen, kon hij het niet waarmaken. Op geen enkele manier. Hoe hij ook zwoegde, hoe zij ook zwoegde: er was geen leven te krijgen in zijn trotse krijger. Matthias had wel gemerkt dat zijn libido in die drie jaar gaandeweg was verminderd, verzwakt, maar toch was dit een schok voor hem. Onthutst verliet hij het meisje en haar woonst onder een stortvloed van verontschuldigen die hij zowel aan haar als aan zichzelf leek te richten. Hij liep meteen naar het appartement dat hij sinds dat jaar deelde met Tomas, dronk binnen de helft van de voorraad bier op om bij te komen van de schok terwijl hij luisterde naar niets specifiek op de radio en besloot om zich de dag daarna, op een woensdag, te herpakken en ascetisch te gaan leven. Zijn geld voor die week, zo redeneerde hij, was trouwens toch al op.

Eén ding moest je Matthias nageven: hij hield zijn woord deze keer. Hij zou het roer (bijna) helemaal omdraaien. Zonder te morren en zonder zelfmedelijden dokterde hij voor zichzelf een streng caloriearm en gevarieerd dieet uit en nam voldoende lichaamsbeweging en -verzorging door te beginnen joggen, fitnessen en boksen. Deze draconische maatregelen zorgden ervoor dat hij binnen de kortste keren een schitterend mannelijk exemplaar werd, zoals verscheidene van zijn werkgevers hem nu, zes jaar later, nog altijd typeerden. Rijzig, slank, met pezige armen en benen, een wasbord op zijn buik en een lichtjes gewelfde borstkas.

Hij had het roer dus omgedraaid maar niet helemaal. Dit gedisciplineerde leven hield hij namelijk enkel vol door zich op tijd en stond nog eens aan zijn vroegere uitspattingen te wagen, iets wat het volhardende kliekje uiteindelijk kon waarderen, als hun staat van lethargie dat toestond. Hij kon het zich veroorloven om één of twee keer in de week, gemiddeld, de bloemetjes met zijn vrienden buiten te zetten. Excessief eten en drinken, dat hoorde daar wel steeds minder en minder bij, en marihuana reserveerde hij liever voor de schaarse nachten zonder vrouwen. Matthias had intussen andere middelen gevonden om zich te amuseren.

Hoe dan ook legde deze zelfverklaarde ascese hem geen windeieren. Na een driejarige voorgeschiedenis van meervoudige onvoldoendes en herexamens sloot Matthias, mede dankzij zijn herwonnen concentratie en leervermogen, zijn studies af op de 30^e juni van zijn vierde jaar en kwam daarna de aula buiten met

een onderscheiding op zijn diploma Communicatie. In zijn euforie beloofde hij zich 's anderendaags met een bezoek aan de winkel van een befaamde Belgische couturier om een mooi en duur pak te kopen, met alles erop en eraan, voor zijn aankomende sollicitatiegesprekken.

In die boetiek vond hij naast zijn verhoopte klassiek zwarte pak met marineblauw hemd en bijhorende zijden das ook een exclusieve uitnodiging om mee te lopen in een volgende modeshow van het huis, hem aangereikt door de winkelbediende, tevens de vriend van de ontwerper, die enthousiast was geraakt door de parmantige blik en houding van Matthias. Hij nam het onverwachte aanbod aan (zijn ego was te zeer gestreeld om te weigeren), maar zonder echt te geloven in een goede afloop.

Zijn auditie verliep enkele dagen later in ieder geval vlekkeloos, alsof hij zijn hele leven niets anders had gedaan dan rondparaderen en pronken met zijn lijf en zijn kleren. Na de show verklaarden de ontwerper en zijn vriend dat Matthias geboren was voor dit vak. Hij zou het niet geloofd hebben, als hij de dagen en weken na dat defilé niet nog meer opdrachten kreeg aangeboden, veelal op aanbeveling van zijn eerste werkgever. Zo ging de bal aan het rollen voor hem. Hij liet een portfolio maken, schreef zich in bij een agentschap en ging finaal overstag toen hij zijn eerste loonbriefje kreeg, met de complimenten van zijn favoriete Belgische couturier. Zijn diploma zou hij nooit uit de bruine envelop met de plechtige zegel van de school halen.

Matthias draaide zijn rug naar de spiegel waarin hij zich uitvoerig had gemonsterd en wachtte tot de deuren van de lift zouden opengaan. Alles was goedgekeurd. Na zes jaar hield hij zijn werk- en levensritme nog altijd vol. Als model verdiende hij enorm goed zijn brood. Hij was één van de meest gevraagde Europese modellen van het moment, een moment dat nu al bijna twee jaar duurde.

Toch nam hij niet elke opdracht aan. Hij was selectief, nu nog meer dan in het begin, waardoor hij een zekere exclusiviteit kon bieden aan zijn werkgevers. Hij moest natuurlijk geregeld audities blijven doen zoals iedereen, maar in hoofdzaak waren die slechts een formaliteit: Matthias was degene die ze zochten voor hun fotoshoots en catwalks. In dat wereldje speelden stom geluk en goede genen de grootste rol, nog meer dan in eender welk beroep, en laat dat nu net de

kwaliteiten zijn waarvan hij, als zondagskind, van huis uit het meest had meegekregen.

Zo verdeelde Matthias zijn tijd tussen werk en huis. Een paar dagen in Milaan, een weekendje Londen, over en weer naar Istanbul en tussendoor binnenspringen in zijn thuisstad om niets te doen behalve het contact met zijn vrienden, de voormalige nietsnutten, te onderhouden. Want boven alles wilde hij nog altijd één van de jongens blijven.

Vijfde verdieping van het gebouw: hij stapte uit de lift die genoeglijk zoemend zijn deuren had geopend, trok zijn middelgrote, rollende koffer achter zich mee en stond in de natuurlijk verlichte hall voor hun deur. Hij keek even rond, zoals hij altijd deed bij zijn terugkeer, ter controle van eventuele veranderingen maar ook en vooral op zoek naar dat thuisgevoel dat hem zo'n genoeg kon schenken.

De kale, helderblauwe ruimte met het hoge raam dat een magnifiek uitzicht bood op de torens van de stad (kerk, kathedraal en belfort), de eenzame bananenplant in de hoek en het ietwat misplaatste voetmatje dat om een lang vergeten sentimentele reden voor hun deur bleef liggen om je welkom te heten: niets was er veranderd. Zelfs de doordringende geur van schoonmaakproducten op de grote, vierkanten tegels, die de hall een bijna klinische toets gaf maar Matthias hoegenaamd niet stoorde, was aanwezig. Hij vond dat een hall zo hoorde te ruiken. Dat wees er volgens hem op dat de poetsvrouw haar werk goed deed, wat hem trouwens ook maar normaal leek gezien de hoge provisiekosten voor het onderhoud van het gebouw. Hij knikte lichtjes, nadat hij de ruimte volledig had geïnspecteerd. Ik ben thuis, verzuchtte hij. Daarna opende hij hun voordeur en trok zijn koffer achter zich aan naar binnen.

Matthias huurde het luxueuze penthouse in het historische centrum van de stad samen met Tomas, zijn beste vriend sinds jaar en dag. Als goede verdieners konden ze het astronomische bedrag dat er maandelijks voor gevraagd werd, delen en zo met gemak betalen. Maar het moet gezegd dat ze zich beide het appartement ook alleen hadden kunnen veroorloven, als ze dat gewild zouden hebben. Geld was nooit een kwestie geweest na hun studies.

Tomas was probleemloos afgestudeerd als industrieel ingenieur. In tegenstelling tot Matthias kon hij altijd maat houden als het erop aankwam, zelfs in hun studentenjaren. Wanneer de examenperiodes destijds in aantocht waren, stopte hij plichtsbewust met lanterfant en stortte zich van de ene dag op de andere, zonder afkickverschijnselen, op zijn cursussen. Hij sloot zich dan steeds drie maanden op in zijn kamertje en onthield zich van drugs en buitensporig drankgebruik, waarvoor hij van Matthias afwisselend bewondering oogstte en hoongelach te verduren kreeg.

Maar Tomas liet zich hierdoor niet uit zijn lood slaan. Hij ramde moeiteloos de leerstof in zijn hoofd zonder zich te laten afleiden, waardoor hij tijdens zijn hogere studies geen enkele test ooit twee keer moest afleggen. Zijn beloning kwam dus neer op negen maanden freewheelen in het volgende jaar plus augustus en september als kers op de taart, wanneer het zijn beurt was om Matthias uit te lachen tijdens diens herexamens, wat hij overigens nooit op de spits dreef, aangezien leedvermaak hem vreemd was.

Een paar dagen na Matthias was ook Tomas cum laude afgestudeerd. Hij kon meteen beginnen in het vermaarde farmaceutische bedrijf waar hij in zijn laatste jaar stage had gelopen. Daar had hij zich dankzij zijn opmerkelijke capaciteiten in logica en creatief denken bij patstellingen, in dit geval het ontleden en analyseren van mislukte chemische oplossingen, in geen tijd opgewerkt. Nu bekleedde hij er een leidinggevende functie en dat was volgens Matthias zeker geen slechte betrekking: een beetje rondlopen, wat experimenteren met hoogtechnologische apparatuur, controles doorvoeren op grondstoffen en bedienden, flirten met bevallige laboranten en elke maand een riant bedrag op de rekening.

Ja, onze benjamin doet het niet slecht, dacht Matthias, die amper 20 uur eerder geboren was dan zijn boezemvriend in hetzelfde Kempense ziekenhuis, waar ze hun prille dagen in dit leven doorbrachten in aangrenzende kamers als het eerste kind van hun respectievelijke moeders en vaders, nu zowat 28 jaar geleden.

Matthias legde zijn koffer in een hoek van de brede gang en hing zijn zwarte leren jas aan een haakje in de vestiaire. De gang leidde naar de meeste vertrekken van het appartement dat geschikt was voor minstens drie tot vier

personen. De hele ruimte was verdeeld in twee grote slaapkamers, een fitnesskamer voor Matthias, een studeervertrek voor Tomas, een badkamer met ligbad voor twee en een toilet in de hoek, verder nog een aparte wc, een open keuken met kookeiland en een immense woonkamer waarin niet veel meer stond dan een eettafel plus acht stoelen en een zithoek voor tien, waar ze geregeld met vier man in de zetels lagen, uitgeblust van de zoveelste joint.

Vanuit de woonkamer en de keuken ernaast kon je via de glazen schuifdeur naar het terras dat veertig vierkante meter groot was en voor Matthias de dwingende reden om deze buitenkans niet te laten schieten en meteen het huurcontract te tekenen, met in zijn gedachten het vooruitzicht op weergaloze huisfeestjes en nachtelijke vrijpartijen in open lucht. Tomas had evenmin bezwaren toen hij voor het eerst dat pronkstuk van een terras betrad en ten volle kon genieten van het, volgens Matthias, fenomenale uitzicht over de binnenstad. Het voelde erg rustgevend aan om van op deze hoogte het gekrioel onderaan te overzien.

‘Dit is toch een geweldig appartement om in te wonen,’ zei Matthias glunderend, telkens hij met Tomas buiten op zijn veertig vierkante meter plezier kon staan.

‘Ja, het is hier best gezellig,’ antwoordde Tomas dan meestal terwijl hij een sigaret in de hand hield waarvan hij met lange, trage halen genoot.

Beiden hielden ze van een minimalistische design in huis, iets wat veel mensen niet associëren met gezelligheid. Maar die mensen denken dan ook juist ten onrechte dat een hoop onnodige rommel zoals kaarsen, potpourri of familieportretten in alle mogelijke hoeken, laden, schappen, vensterbanken, tv’s en tafels van hun huis synoniem is met gezelligheid, oordeelde Matthias. Die richting wilde vooral hij niet uitgaan. Hoe kaler, hoe beter, vond hij. En Tomas ging ermee akkoord.

De enige uitzondering op die regel was hun rijkge vulde barkast: wodka, whisky’s, rum, gin, pastis, raki, jenever, absint, sake, wijn, porto, sherry, vrouwendrank zoals Pisang, Martini, Baileys en Passoa en ga zo maar door. Je

zou maar eens iets niet in huis hebben of net die specifieke cocktail niet kunnen maken, als je bezoekers erom vragen. Gastvrijheid mag geen grenzen kennen.

Matthias was degene die, zij het met de hulp van een goede vriendin en binnenhuisarchitecte, het interieur van hun penthouse voor zijn rekening had genomen. Hij had haar een moderne inrichting laten bepalen, had mee beslist over de kleur en was verlichting en meubels gaan aankopen. Aan de muren in de woonkamer hingen enkele abstracte schilderijen die Matthias had meegebracht na een opdracht in Boedapest, gekocht van een opkomende kunstenares met wie hij ook een nacht zwaar was uitgegaan en daarna de lakens had gedeeld.

En voor de rest blijven jongens natuurlijk jongens, hoe oud ze ook worden, gevoelig voor technologische snufjes en de laatste hebbedingetjes. Van de twee vrienden was Tomas het meest geïnteresseerd in elektronische apparatuur, en vermits Matthias zich al had belast met het interieur, leek het dus niet meer dan logisch dat hij zich boog over de aankopen in het segment entertainment: een flatscreen-tv die een veel te grote diagonaal had omdat hij enigszins moest passen in hun enorme woonkamer, de bijbehorende multifunctionele dvd-speler ingebed in een homecinemasysteem, de allerlaatste gameconsole, laptops, iPods en een indrukwekkende muziekinstallatie met krachtige versterkers. Hier werd de streep getrokken. Tomas vond dat dit wel voldoende was als elektronische ontspanning en Matthias trad hem bij: meer zou neigen naar rommel.

Matthias opende de woonkamerdeur en zag zijn huisgenoot in de zetel zijn krant zorgvuldig opvouwen. De muziek van Portishead, de favoriete groep van Tomas, klonk zachtjes door de luidsprekers.

‘Ah, als dat onze metroseksuele vriend niet is die nog eens naar huis komt? Hoe gaat het met je?’

‘Tommy! Altijd leuk om terug te komen naar jou. Het is toch vanavond dat we met zijn allen hebben afgesproken?’

Tomas knikte terwijl hij hem tegemoet kwam in de keuken waar Matthias zich een glaasje water inschonk.

‘In ieder geval: niets nieuws onder de zon. Alles goed, hoewel ik wat uitgeput ben van de catwalks, de feestjes achteraf en de feestjes dáárna. Ik heb weer lange dagen geklopt.’

Matthias grinnikte en keek naar zijn vriend. Tomas zag er wel goed uit. Uitgeslapen, gekamd en geschoren, lichte blos op zijn wangen en zijn wipneus, proper hemdje, eeuwige pantoffels.

‘En jij? Het blondje dat nog altijd zeurt over samenwonen en trouwen?’

‘Het gaat wel,’ zei Tomas. ‘We hebben erover gepraat, opnieuw, en ze begrijpt dat ik nog niet klaar ben voor zo'n grote stap.’

‘Ze is een vrouw, jongen, en vrouwen aanvaarden zoiets niet. Let op wat ik zeg. Zij hebben een biologische klok die begint te tikken, veel te vroeg, gewoon om ze op tijd te waarschuwen. Tiktak, tiktak.’

Matthias trok zijn rechterwenkbrauw omhoog om zijn grapje te benadrukken. Dat deed hij graag. Tomas moest er altijd mee lachen. De toekomstplannen van Tomas' vriendin waren een aanslepend probleem dat beurtelings in alle hevigheid en discussie losbarstte, als ze weer eens droomde van een gezinnetje, en na zo'n storm een tijdje ging liggen, als ze (gewapende) vrede nam met de situatie, alles naargelang haar tot vervelens toe wisselende gemoedstoestand. Tot nu toe had Tomas alle aanvallen doorstaan. Hoewel ze al heel lang een koppel waren, was hij toch gesteld op de vrijheid zoals hij ze nu kende, die hij voor een groot stuk dacht te verliezen wanneer hij Matthias als huisgenoot zou verruilen voor haar. Hij twijfelde niet, maar wilde dit leven nog even behouden alvorens zich volledig aan haar te wijden. Noem het bindingsangst, noem het wat je wil. Maar zo lagen de kaarten. Matthias kon hem in deze kwestie volledig begrijpen.

‘Tja, ze zal nog even moeten wachten,’ zei Tomas.

‘De verwende teef,’ zei Matthias lachend. ‘Ze moet eens beseffen dat ze niet altijd haar zin kan krijgen.’

Nu lachten ze allebei. Die zin klonk even na in de keuken.

‘Hoe dan ook,’ begon Matthias opnieuw om een stilte te vermijden waar hij weinig voor voelde, ‘Maaike is perfect voor jou. Dat zei ik zeven jaar geleden ook al en daar blijf ik bij. Zij is de juiste voor jou. Blond, brutaal en beestig. Zeven jaar, alsjeblieft. Hoe houd je het vol? Door met mij te wonen en niet met haar, neem ik aan?’

‘Ze is anders meer hier dan jij. Dus dat is bijna hetzelfde als samenwonen.’

Tomas hield zich op de vlakte. Matthias zag de lichte verveling om zijn mondhoek en was zelf ook blij dat hij er vandaag niet verder op hoefde in te gaan. Hij had nood aan ontspanning.

‘Hoe zit het trouwens met het eten? Ik begin grote honger te krijgen. En moest de rest hier al niet zijn? Die mannen gaan toch komen?’

‘Het is nog vroeg, Matthias. Je kunt er rustig nog eentje rollen.’

Matthias had eindelijk joints leren rollen. Vroeger was hij steeds aangewezen op zijn maten, maar nu had hij het finaal onder de knie. Een Libanese performance artieste die hem onlangs had opgepikt na haar gesmaakte optreden in een Madrileense galerie, had het hem geleerd tijdens de relatief rustige nacht die erop volgde. De maandag daarna was hij thuisgekomen met een nieuw kunstje in de vingers en met een afzichtelijk schilderij uit haar kleine oeuvre dat zelfs zijn vriendenprijsje niet waard was en dat ze dan maar in het aparte toilet hingen. Hij rolde een kleine joint met White Widow uit een zakje dat hij had meegekregen van een Hollands poppetje (Pauline of zoiets, dacht hij) en stak hem op. De zelfgerolde joint smaakte hem des te meer. Niet al te straf maar goed ontspannend. Zo moet die zijn, vond hij. Matthias had het papiertje op de juiste manier nat genoeg gemaakt om dicht te plakken, zoals ze het hem geleerd had. Het resultaat was nog altijd voor verbetering vatbaar, maar kon ermee door. Hij tikte de as eraf en gaf de joint door aan Tomas.

‘Komt Didier deze keer ook of hoe zit dat met die kerel?’

‘Normaal komt hij af. Hij zei dat het al lang geleden was en dat hij ons miste. Maar je kent hem, hè.’

‘Nee,’ zei Matthias kordaat en nam een korte denkpauze.

‘Eigenlijk niet. Niet meer. Ik kan zelfs niet zeggen of hij veranderd is. Zo lang is het geleden dat ik hem heb gezien. En van al wat hij ooit tegen ons heeft verteld, geloof ik niets meer. Het was allemaal gelogen, die mooie nobele principes: vrienden zijn voor het leven, elkaar nooit uit het oog verliezen, heel veel blijven afspreken en niets tussen ons in laten komen. Maar wie is degene die we nooit meer zien? Inderdaad: meneer de advocaat, de rijzende ster en familieman. Verdomme, hij gooit de Nullen gewoon weg samen met zijn jeugd en zijn

dromen. Bekijk hem nu: gebouwd, getrouwd, twee kleintjes en nog een derde op komst. Hij werkt aan een tempo dat vraagt om een hartaanval. Hij zou toch ook een chopper kopen, een hippie worden en voor de rest verzaken aan deze materiële wereld? Dat zijn zijn woorden. Wat voor blaasjes heeft hij iedereen toch wijsgemaakt, zichzelf inbegrepen!’

‘Tja,’ mompelde Tomas. Hier kon hij niets tegen inbrengen. Hoe je het ook draaide of keerde, Matthias had gelijk en hij deelde zijn ongenoegen. Ze waren toch een groepje dat vriendschap gezworen had, en samenhorigheid? Was dat puur jeugdsentiment, uit een ver verleden? Wat hen betrof, en zeker Matthias, had Didier de grondregels overtreden, met de voeten getreden en er ook nog op gescheten.

Didier en Matthias hadden vroeger een heel innige band, maar toen Didier op een gegeven moment weer verhuisde naar de Kempen van hun jeugd en tot over zijn hoofd in vrouw en werk begon te verzeilen, verwaterde hun relatie. Hun gevoel van verbondenheid was niet bestand tegen de druk van verantwoordelijkheden, afstand en het ouder worden. En het ergste was nog dat Didier het niet merkte of er helemaal niets om gaf, zo leek het wel. Dat maakte Matthias woest. Zijn eens zo warme vriendschap vergleed in afkeer. Hij voelde zich bedrogen. Maar aan de anderen liet hij dat zelden zien. De irritatie kon je wel op zijn gezicht aflezen, als Didier een zoveelste afspraak niet nakwam of zijn kat stuurde naar een avond met de Nullen, die net wegens zijn overvolle agenda moeizaam werd overeengekomen. Niemand wist echter hoe diep de aversie bij Matthias zat. Hij kropte het gewoon op. Ook nu vertikte hij het verder in te gaan op het onderwerp Didier en begon ergens anders over.

‘Wat ga je koken?’

‘Wat?’ Tomas was aan het dromen, deels door de joint, deels door de litanie van Matthias tegen een verloren vriend.

‘Eten, man. Wat schaft de pot?’

‘Oh, niets speciaals,’ antwoordde Tomas, ’gebakken aardappelen, schnitzels, witlof en uiensaus.’

‘Verdomme, Tommy! Ik eet zelfs geen schnitzels in Wenen. Trouwens, wat is dat nu weer voor een combinatie: witlof, uien en schnitzels? Dan ben ik eens thuis en wat krijg ik op mijn bord? Uien. Eet je echt niets anders meer?’

‘Komaan jongen, dan kunnen we straks onze darmen laten werken.’

Typische Tomas-humor, dacht Matthias met een glimlach. Eigenlijk was hij gewoon een groot uitgevallen knulletje, met die guitige ogen en zijn schaapachtig monnellachje. Dat kinderlijke zou hij nooit kwijtraken. Dat was weer een reden waarom ze zo goed met elkaar konden opschieten. Yin en yang, vond hij: grote broer en kleine broer. Complementaire karakters die samen een balans hebben bereikt. Onze benjamin...

Matthias vlijde zich in de zetel en rekte zich uit.

‘Oh ja, dat doet deugd. Ga je er nog eentje rollen, Tomas?’

‘Nog één, dan ga ik aan het eten beginnen.’

Tomas kocht altijd hasj. Nooit wiet. Soms mengden ze dan alles in een knoert van een melange, voor dubbel plezier, hoewel Matthias daar geen voorstander van was, omdat dat mengen hem een paar keer slecht was bevallen. Als hij zelf rolde, dan had Tomas ook de gewoonte een joint vast te houden tot hij voor de helft was opgesmoord; en soms volledig. Maar je kon hem dit niet verwijten. Hij behandelde een joint onbewust als een gewone sigaret. De anderen vonden het raar dat hij dit zelf niet doorhad en moesten hem er telkens op wijzen om de rookwaar te krijgen.

‘Hé Tommy, geef je hem nog?’

‘Wat? Oh ja. Alsjeblieft.’

‘Dank u wel. Dat is heel aardig van u, meneer, om deze welgevormde toeter eens van roker te doen veranderen.’

‘Hierbij mijn excuses voor het oponthoud,’ grijnsde Tomas die de gevolgen van zijn gebruik al begon te ondervinden.

De joint knetterde als een hartelijk kampvuurtje. Matthias hield van dat geluid. Het brengt de natuur naar de stad, vond hij, zonder dat we zelf moeten ploeteren door weiden en bossen.

Hij nam de afstandsbediening van de tv en zapte kalm van zender naar zender. Het geluid van de televisie stond zoals gewoonlijk af, ze luisterden naar muziek die uit de stereo kwam: daarin stak nu een cd van Massive Attack. Niets boven triphop, dacht Matthias.

Er waren maar twee soorten tv-beelden die hem interesseerden: die met schaars geklede vrouwen en wilde dieren. De eerste categorie was volgens hem het gemakkelijkst te vinden. Je kon er donder op zeggen dat één van de muziekzenders weer de recentste hiphopvideo had geprogrammeerd met wulpse en gewillige dames in bikini.

Nou, dat was balen. Niet dus: op de ene zender zagen Tomas en Matthias een snertgroep uit Amerika die opgesmukte punkrock speelde en op de andere zender de Belgische variant waarvan de zanger zich trachtte uit te drukken in een soort Engels met een schabouwelijk Brabants accent.

Dan maar overschakelen naar National Geographic. Zijn voorliefde voor wilde dieren had Matthias van zijn vader geërfd. Die kon uren naar beestendocumentaires kijken zonder zich te vervelen en hij had daarvoor zelfs geen drugs nodig. Nee, hij deed dat gewoon nuchter. Het is te zeggen: met een kopje koffie en zijn sigaretten bij de hand, een hele namiddag. Voordat hij dement begon te worden, op redelijk jonge leeftijd trouwens, kon hij serieus meepraten over de paringsrituelen van wilde katten of bijvoorbeeld de jagerstactieken van een bende hyena's. Op zijn oude dag zetten ze hem voor de tv en genoot hij, kwijlend van opwinding, van copulerende tijgers en leeuwen die antilopen verslonden. Matthias bezocht zijn vader echter nooit meer. Hij kon niet omgaan met zijn ziekte.

Op National Geographic was er een programma over haaien bezig. Schitterend, dacht Matthias. Bekijk die tanden toch. Van een dodelijke schoonheid.

Tomas was een glas limonade gaan halen om zijn droge mond te spoelen, kwam terug van de keuken en zag Matthias met kleine ogen en open mond staren naar

de haaien. Hij begon te giechelen. Matthias draaide zijn hoofd en ontstak eveneens in een gegrinnik.

‘Flikker, je lacht als een klein meisje,’ zei Matthias.

Tomas begon nog harder te lachen tot ze beiden in een lachstuip schoten die hun buikspieren deed branden. Dit waren de leukste momenten: gaar en loom voor de buis en even nergens om geven. Ja, beter wordt het niet, vonden ze.

Even later ging de bel.

‘Is dat bij ons? Ik dacht dat de bel anders klonk. Kan jij opstaan of moet ik eens proberen?’

‘Ga jij maar kijken, Matti. Het zijn waarschijnlijk de mannen.’

Matthias nam op toen er voor een tweede keer werd gebeld, iets langer deze keer, verveeld. ‘Hallo? Kom maar binnen.’

Zoals Matthias en Tomas het uitstekend met elkaar konden vinden, zo hadden Vincent en Simon een erg intieme band. Twee gelijklopende karakters, introvert, meer genegen tot de stilte en routine, het rustige leven zonder al te veel veranderingen en obstakels. Ook zij waren met elkaar verbonden, maar meer door een soort negativisme tegenover de wereld, een fluisterend aanklagen van haar fouten en disfunctionaliteit in haar tentakels. Zo vormden zij samen een soort tegengewicht voor het positievere duo dat ze nu kwamen bezoeken.

De hele vriendschap had deze balans als basis. Didier was een intermediair. Hij profileerde zich als de bemiddelaar, de schipper die een bindmiddel wou zijn tussen de twee losse delen, de tegenstellingen. Alleen waren er geen losse delen. Deze duo's hadden wel hun eigen subtiliteiten en omgang, maar die veranderden niets aan het feit dat de Nullen één waren, ongeacht voorkeuren of aversies voor elkaars kleine kanten.

Wiskundig perfect oplosbaar: twee plussen en twee minnen plus de intermediair maakt een natuurlijk geheel getal, zijnde de Nul. Een wetenschappelijke entiteit, zoals Didier het verklaarde.

Vincent en Simon kwamen de woonkamer binnen, Vincent met een lijzige tred, Simon eerder slenterend. Hun haar was vochtig door de motregen die de hele avond zou aanhouden. Er werden geen verdere begroetingen ingezet.

‘Waarom moet het toch altijd regenen in dit verrekte land? Nooit houdt het op. Dit is niet meer normaal.’

‘Vincent, hoe bedoel je,’ vroeg Tomas, ‘niet meer normaal?’

Vincent stak daarop van wal met een verwarde theorie die de weersomstandigheden in België moest verklaren, maar zoals gewoonlijk kwam hij niet verder dan duchtig gevloek, een echte redenaar onwaardig.

‘Vincent, Vinnie toch,’ zei Matthias, ‘je doet je reputatie als grofgebekte junkie weer alle eer aan. Hoor eens hoe je nu tekeergaat: je verandert ook nooit. Is dat pessimisme genetisch bepaald of hoe zit dat?’

‘Kijk eens aan, onze talentloze spiegelmasturbeerder is ook terug thuis. Waarom zou ik veranderen? Zonder mijn gejammer heb ik niets om voor te leven, hè? Dat heb je me zelf toch genoeg gezegd.’

‘Dat is waar. Het was ijdele hoop van mij om te denken dat je jouw leven zou beteren en het zonnetje in huis worden. Je blijft de draak van het gezelschap en terecht: iemand moet het doen.’ Matthias grijnsde.

‘Ja, ja, het is al goed, modemiet. Gaan we smoren of is het al eten geblazen? Tommy?’

‘Rustig, rustig. Ik begin nog maar pas.’

Tomas liep naar het kookeiland en ging aan de slag met zijn potten en pannen. Ondertussen rolde Vincent in de zetels de volgende joint en stak hem aan. De drie lachten ietwat onnozel naar elkaar. Eigenlijk was het perfect zo. Samen zitten, goedkeurend knikken en neuriën met de muziek en het stickie doorgeven. De stilte van gezelschap waarbij je niet ongemakkelijk wordt, lekker onderuitgezakt in de zetels. Matthias lag op zijn zij als een vadsige Romein (of toch niet zo vadsig, zijn overgewicht had hij immers van zich afgewerkt!). Hij was bezig aan zijn tweede en laatste uitspatting van die week. Al zou dat wel meevallen, dacht hij. Enkele gram wiet oproken met zijn vrienden, een relaxed avondje. Er waren toch geen vrouwen om zich mee te amuseren.

Hij verbrak als eerste het zwijgen.

‘En Simon, vrouw en kind in goede gezondheid?’

‘Ja, absoluut. Leen studeert hard voor haar examens en de kleine doet het goed op school. Hij is bij de besten van zijn klas.’

‘Volgens mij zegt elke ouder dat,’ onderbrak Matthias hem, ‘en mocht het zo zijn, dan heeft hij het alleszins niet van jou, hè boerenjongen? Shit, ik wist niet dat hij al naar school ging.’

‘Nog maar pas, dit is zijn eerste jaar. Het komt wel goed uit. Zo kan Leen eindelijk werk maken van haar bijscholing.’

‘Weinig actie dus in bed. Eerst die kleine, nu examens, straks weer iets anders. Arme Simon,’ zei Matthias plagerig om, tevergeefs, een geprikkelde reactie uit te lokken.

‘Dat valt toch goed mee,’ zei Simon verongelijkt en ontwijkend. ‘Wat heb jij uitgespookt de laatste tijd?’

‘Ik ben net terug van Praag, nu al één van mijn favoriete steden. Heerlijke vrouwen, degelijk hotel, maar het cliché is bevestigd: afschuwelijk eten. Ik had moeten vertrouwen op mijn intuïtie en iets eten waarvan ik de naam kon uitspreken of waarvan de ingrediënten niet zo verhaspeld op mijn bord lagen in een brij van, ja, van wat eigenlijk? De Tsjechen zullen nooit vermaard zijn om hun keuken. Mijn kop eraf als die ooit in de wereldtoptien van de keukenhitparade staan. Maar ja, je kent me, ik wou niet bevooroordeeld lijken. Daar heb ik toch spijt van gehad. Kokhalzen en misselijkheid de hele avond.

Maar goed, waar had ik het over? Ja, Praag dus, voor de rest een fijne stad. Ik ben wel niet in een museum of zo geweest. Dat doe ik niet. Ik ga altijd voor het echte leven, je kent me, en het leven vind je natuurlijk op straat, in de steegjes, op bruggen, terrasjes en pleintjes waar de mensen zijn. In ieder geval heb ik, na dat culinaire voorvalletje, een paar zengende nachten doorgebracht met Adriana, een nieuw supermodel in wording. Ik had je al over haar verteld de vorige keer, zeker? Net geen twintig, kort bruin haar, donkerbruine ogen en een fantastisch lichaam met vlees aan. Eindelijk, zou ik zeggen. Ik had even genoeg van die ziekelijke trutjes, vel over been, levend op coke, speed en water. Als je te hard duwt, breken ze. De mode wijzigt haar mentaliteit, jongens: meer en meer

designers ontwerpen opnieuw een maat 38. Die skeletten hebben afgedaan, tenzij ze beginnen te eten.

Hoe dan ook, na het werk zijn we gaan stappen, een beetje drinken en dansen. Daarna naar haar kamer. We waren zo geil, man, op de trap waren we al halfnaakt. Ze deed mijn broek uit en begon me daar te pijpen in het gangpad van het hotel. En als er iets is wat die Oostblokmeisjes kunnen, dan is het wel pijpen. Koken, vergeet het maar. Een grandioze fellatio kun je krijgen. Ik had moeite om mijn kamerdeur te ontsluiten. Ik kwam al bijna klaar, toen we eindelijk binnen waren en ze haar slipje op de grond zwierde. Ik duwde haar tegen een ladekast aan de muur en ze trok me klauwend naar zich toe. Ze hijgde hevig in mijn oor, met wat Tsjechisch gebrabbel ertussen waar ik natuurlijk niks van kon opmaken, maar wat me toch nog meer opwond. Dan greep ze gewoon naar mijn lul en stak hem in haar. Er kwam geen friemelen aan te pas, jongen. Ik gleeed erin en vloog eruit. Ik vertel het misschien te plastisch, maar ik zweer het: het was glibberen op een nat wegdek. Ik krijg een stijve als ik eraan terugdenk.

Nadien hebben we nog een paar lijntjes gesnoven en die hele nacht was van ons. Het was echt te gek. De nacht erna: hetzelfde scenario. Volgende week heb ik een opdracht in Parijs en zij zal er misschien ook zijn. Ik kan niet wachten. Parijs, de stad van de liefde. Klinkt melig, ik weet het, maar zo is het maar net.'

Matthias vertelde enthousiast verder over de details van zijn trip, met eervolle vermeldingen voor een ongeschoren wild bos, korte coupes, middeleeuwse lingerie, de in het Oostblok populaire hardrock van godvergeten jaren die ze in de clubs draaiden en de ongebreidelde uitbreiding van kapitalisme en neoliberalisme in de steden van voormalige communistische satellieten. Af en toe lurkte hij aan een doorgegeven joint. Over dit deel van zijn leven berichtte hij in geuren en kleuren. Zijn vrienden hingen aan zijn lippen. Mensen horen graag verhalen. Of ze nu waar zijn of niet, of ze slecht eindigen of niet, een goed verteld verhaal doorspekt met smeugheden gaat er altijd in.

De gedachten over eenzaamheid, verleden en toekomst en te vroeg verloren liefdes die in ons hart dolen en die ieder mens wel eens wil delen met een zielsverwant, of in hoogste nood en wanhoop met een wildvreemde, die hield Matthias veilig verborgen voor zijn kameraden. Angina pectoris waaraan hij leed, waaraan wij allen lijden, chronisch, reddeloos, op den duur verslaafd.

Alleen Vincent kon soms tot hem doordringen. Tomas had ook wel enige notie van Matthias' gevoelsleven: hij kende zijn turbulente liefdesgeschiedenissen, hij had ze immers meegemaakt op de eerste rij, maar hoewel hij zich beschouwde als zijn beste vriend, was hij er de man niet naar om openbaringen van deze aard tot een goed einde te brengen, hem begrepen te doen voelen en te troosten.

Simon tenslotte zou nooit geloven dat Matthias nog liefdesverdriet kon hebben of blijvende littekens had van lang vervlogen emoties. Hij had zijn frivoliteit en levensvreugde te vaak meegemaakt om in te zien dat Matthias wel degelijk in staat was oprecht te treuren om een of andere vrouw. Niet dat Simon hem oppervlakkig of harteloos vond, maar toch wel iets te glad, waardoor de gangbare besognes van een geëngageerde minnaar niet aan hem besteed waren en gewoon van hem afgleden. Hij kon Matthias onmogelijk vergelijken met zichzelf, hoewel ze op dat gebied meer gemeen hadden dan hij besepte: beiden kropten hun diepste gevoelens op om zich te beschermen tegen de pijnlijke gevolgen van de liefde, wantrouwig tegenover toenadering. Het enige waar ze in verschilden, was hun aanpak. Matthias omringde zich met tal van vrouwen zonder ze toe te laten in zijn hart, Simon echter had niemand anders gekend dan zijn jeugdliefde.

Vincent wist wel wat Matthias dreef. Hoe hij na enkele ongelukkige liefdes het ideaal verloor, zijn geloof in de romantiek en in vrouwen. Ze hadden hem ééns te veel gekwetst, soms zonder het zelf echt te beseffen, enkel door niet te voldoen aan zijn beeld van de vrouw als volmaakt, feilloos wezen. Hij begon te zoeken als een onnozele puber, vond het andere geslacht dat zichzelf nog moest ontdekken, even jong en onbevangen, en viel toevallig in zijn ongeluk, weerloos in de armen van een reeks manipulatieve nimfen, opschietende xantippes.

Vertrouwen en geloven deed daarna geen van de bravere bakvissen deze toen nog goedmoedige jongen die enkel iemand zocht om te adoreren, iemand die daarop van hem hield zoals hij was. Hij was voortaan gelabeld als een malafide flierefluiter die hen zou misbruiken, zo ongelooflijk was zijn idolaat gedrag en verering geweest. Een onmiskenbare charade, beweerden ze, om hen zo snel mogelijk hun bloempje afhandig te maken. Zo ver werd Matthias gedreven dat

hij zich begon te gedragen naar zijn reputatie, zodat iedereen genoegzaam kon knikken als men zijn verhalen via de geruchtenmolen gehoord had. Zo ver werd hij gedreven dat hij zich omgeschoold zag tot een charmeur, een verleider tegen wil en dank.

Toch bleef hij in zijn binnenste, ergens in een nietig donker hoekje dat nog niet was aangetast door het bijtende zuur van de wereldse liefde, hopen op haar, zijn redding, de Ware, zijn zalving. En de dichters zongen: O angina pectoris.

Vincent was de enige van zijn vrienden die wist wat deze ziekte aanrichtte, de enige ook die kon meevoelen met Matthias. Simon was vroeg getrouwd en had nooit een ander lief gehad dan zijn vrouw; Tomas was al zo lang samen met Maaïke, het speelse meisje van zijn jongensdromen, en Didier was zelfs met zijn vrouw beginnen te verkeren op zijn veertiende, een relatie die in de sterren stond geschreven sinds hun ontmoeting in de kleuterklas. De destructieve liefde was nooit hun deel geweest. Toch niet in deze zin. Hun lange liefdes waren een tergende verstikking voor hen, vond Vincent, een niet aflatende dreiging van overmacht gedirigeerd door onbedreigde vrouwen.

Maar Vincent begreep hem wel. Hij voelde wat Matthias had doorstaan, want zijn weg doorheen de crue jungle die de liefde bleek te zijn, was evenzeer geplaveid met hartzeer en walging voor de spelletjes die minnaars verwacht worden te spelen. Zijn pogingen om toenadering te zoeken tot het ras der vrouwendom waren stuk voor stuk uitgelopen op een sissers.

Ook zijn relaties met andere mensen (volgens Vincent had je vrouwen en andere mensen: in die laatste categorie stak hij de mannen en de onaantrekkelijke vrouwen) liepen niet van een leien dakje. Zijn sociaal leven was een ramp, vooral te wijten aan zijn timide gedrag en zijn onverbloemde meningen, als hij zijn mond dan toch eens opendeed in nieuw gezelschap. In stilte kwam hij beter over. Dan rendeerden zijn benige gezicht en deerlijke oogopslag tenminste. Spijtig genoeg voor hem appreciëren de meeste mensen geen stilte in hun onderonsjes.

Maar hij ondervond dat sociaal leven zelf niet als een catastrofe. Na zijn middelbare studies had hij weinig nieuwe vrienden gemaakt. Hij had er bewust voor gekozen om zich op te sluiten in zijn knusse cocon vol ingebeelde zekerheid en de wereld aan zich voorbij te laten gaan. Wat heb je er ook aan,

dacht hij geregeld, om nieuwe vrienden te maken? Hij was tevreden over zijn oude en trouwens, om voltijds bezig te zijn met een sociaal leven van handen schudden en loze begroetingen of met het onderhouden van een internetpagina op een van die populaire netwerksites, waarbij je jezelf gaat profileren in relaties met anderen, moest je volgens Vincent wel een halve gare zijn. Nee, voor zulke verkapte populariteitswedstrijdjes paste hij wel.